

Luku 3. VAROITUS: KOVAA KIELENKÄYTTÖÄ "Remi?" Danton ihmetteli. Remi katsoi naama vakavana Dantonia, eikä edes vilkaissut minua. Silmätkin olivat myös kuin tasainen jää, ei minkäänlaisia tunteita. Rivissä olevat ihmiset katsoivat tyrmistyneenä Remiä, joka seisoి päättäväisenä odottaen alfansa lupaa. Katsoin Remiä hämmentyneenä ja näin sivusilmästäni kuinka joku alkoi täristä. "EI!" karjaistiin ja Diesel asteli vihoissaan Remin eteen. "Minä alan Alfia-neidin Opettajaksi!" Danton naurahti. "Ah, älä naurata. Sinä jos kuka et pääse hänen Opettajakseen, koska sinulla on selvästi vihanhallinta ongelmia ja tilaisuutesi meni jo, poika." Diesel karjahti raivoissaan, niin että hätkähdin. Yllättäen hän käännähti ja heilautti puristetun nyrkkinsä kohti Remiä. Remi väisti lyönnin naama kylmänä katsoen tyhjyyteen. Lyönti-yritykset toistuivat, kuten myös väistötkin. Kuulin Dantonin huokaisevan. "Viekää hänet jo pois. En halua kynnen jälkiä lattiaani." Käsky kävi ja kaksi rotevaa miestä rivistä tarttui Dieseliin, joka pysähtyi katsoen lattiaan. Diesel henkäisi syvään ja näin ohuen paidan läpi hänen lihastensa vielä värisevän. Diesel katsahti alfaansa pahoillaan, mutta silmäkulmassa oli vihaa vielä, joka sai minut kananlihalle. "Olen pahoillani sanoessani tämän, Danton-herra, mutta Remi, jos kuka, on huonoin Opettaja valinta ikinä. Te teette virheen. Pahan sellaisen", Diesel sanoi varmana. Samassa kaikkien ilmeet vääntyivät alistuviksi ja he katsoivat, kuin pakotettuna, lattiaan. Katsoin Dantoniin, joka seisoi katsoen laumalaisiaan kuin alfa konsanaan. Pää korkealla, selkä suorassa, sekä silmissä oli katse jota ei voinut tulkita kunnolla. Se oli vihan ja määrätietoisuuden sekoitus, jossa oli hipaus sellaista, joka ei jättänyt ketään todellakaan epävarmaksi siitä, että kuka on täällä ylin auktoriteetti. "Niinkö? Oletko sitä mieltä?" Danton kysyi vihan ja huvittuneisuuden sekaisella äänellä. "Vastaa." Diesel vain nyökkäsi, eikä voinut katsoa alfaansa vieläkään. "Niinkö?!" mies karjaisi, joka pelästytti minut juuriaan myöten. Astuin muutaman askeleen päähän Dantonista, josta huokui raivo, ja katselin tätä varuillaan. Mies ei kumminkaan tärissyt, joka oli hyvä asia. Olin nimittäin kuullut, että alfa on lauman isoin susi.. "Epäiletkö minun päätöstäni?! Mistä sinä muka tiedät?! Remi on paljon parempi Opettaja ja sinä olet listan pohjalla! Remi osaa hillitä itsensä ja on kärsivällinen kuin mikä! Sinä et ole mitään! Minä olen Gilroyn keskimäinen poika, joka tuntee kyllä betansa! En minä häntä huvikseen valinnut, sinä saakelin paskaläjä!" Danton huusi, veti sitten henkeä ja puristi nenän varttaan huokaisten. "Viekää hänet pois ja lähtekää muutkin." Danton teki siis jo valintansa. Jes! Iloitsin mielessäni. Miehet vievät hiljaisen ja maata tuijottava Dieselin ulos huvilasta, sekä muutkin Opettaja-ehdokkaat lähtivät. Katsoin järkyttyneenä Dantoniin. "Antakaa anteeksi.. En ole vain nukkunt hyvin.." mies kirosi hiljaa ja katsoi mietteliäänä beetaansa. "Miksi sinä? Miten? Luulin aina, ettet halua Opettajaksi." Remin kasvoille nousi omituinen virne, joka oli minulle täysin tuntematon. "Danton-herra, te sanoitte jo syyt, joten minun on turha selitellä sitä kummemmin. Sinä tunnet minut, olen avoin kirja uusille asioille ja mieluusti koen millaista on olla Opettaja", mies selitti tasaisella äänellä. "Hm. Sinä se osaat yllättää vielä 20 vuoden jälkeenkin", Danton katsoi Remiä huvittuneena. "Milloin nuo oudot yllätykset oikein loppuvat? Alatko kohta seurustelemaan?" Hehän ovat kuin parhaat ystävät.. Minne olet vajonnut, Remi? Remi naurahti kylmästi. "Älä naurata. Sinä tiedät, että mikään muu ei ole tärkeämpää kuin toteuttaa velvolisuuttani alfalleni." "Niin tietenkin. Mitä kuvittelin?" Danton pyöräytti silmiään ja katsoi minuun hymyillen ystävällisesti. "Anteeksi, jos säikäytin teidät. Huonosti nukutut yöt eivät tee minulle hyvää, kuten näit." Astelin muutaman askeleen lähemmäs miestä. "Ei se mitään.. En vain odottanut tuollaista.." Erilaiset kysymykset hyrräsivät päässäni kuin ampieisia ampieispesässä, mutta pidin itseni hiljaa. Kun olen kaksin Remin kanssa, tulitus voi alkaa.. "Niin, anteeksi", Danton pahoitteli ja katsoi takaisin Remiin. "Koetko Opettajan ja Purijan roolin velvollisuutenasi?" Remi nyökkäsi. "Kyllä, varsinkin nyt. Hän on laumamme uusi

Puhdasverinen jäsen ja koen itse lauman betana opettaa hänet tavoillemme. Myös lauman vanhimpana.. Suuni loksahiti auki. Mitä? Kuinka vanha hän on? Eikä Theodor ole vanhin? Remi jatkoi: "että minun on muutettava hänet, koska en ole tehnyt sitä elämäni aikana." "Selitit, vaikka sinä sanoit, että ei tarvinnut", Danton huomautti. "Te viittasitte siihen, että minun on perusteltava syy", Remi virnisti. "Hm, totta", Danton vastasi ja samassa mies löi kämmenensä yhteen. "Meidän on päätettävä missä te kaksi nukutte ja miten. Samassa huoneessa vai samassa mökissä vai kenties eri huoneissa?" "Miten, Alfia-neiti haluaa", Remi sanoi ja -vihdoinkin- katsoen minuun ja minusta tuntui, että Remi on laskenut kasvoilleen maskin, jonka alla hän piilottelee oikeaa minäänsä. Mahtavatko laumalaiset tuntea edes oikeaa Remiä, vaikka tämä onkin vanhin. Hän paljastaa oikean itsensä vain seurassani, mutta miksi? Onko sille jokin syy? Minusta minä olen aivan normaali Puhdasverinen, joka seuraa vaistoaan liittyä laumaan. "Mutta kai se käy ylipäättänsä, että betani ryhtyy Opettajaksesi, Alfia-neiti?" Danton tiedusteli. Vilkaisin alfaa ja katsoin sitten takaisin Remin kylmiin kasvoihin. Tuo esitys menee niin täydestä, muttet minua huijaa, Remi. Saatat ehkä huijata alfaasi, muttet minua. "Noh, en tunne häntä.. mutta minulla on aikaa tutustua häneen.. ja muutenkin on suuri kunnia saada alfan beta Opettajakseni", sanoin hymyillen, vaikka mielessäni myllersi ties mitkä tunteet ja kysymykset. "Ah, se on mukava kuulla", Danton hymyili tyytyväisenä. "Jos vain sopii nukumme täällä", ehdotin, koska jos hän ei ole kuullut viime öistä huutoani, ei hän kuullut keskusteluamme. "Eri huoneissa." "Selvä, kuten haluat", Remi vastasi ja katsoi Dantoniin. "Asia on selvitetty nyt, niin saanen lähteä kierrokselle?" Danton katsoi kakkosmieheensä kysyvästi. "Hm? Saat, mutta mikset tutustu uuteen oppilaaseesi?" "Minulla on kaksi viikkoa aikaa tutustua häneen ennen puoli kuuta, joten enköhän me ehdimme jutella. Minun on muutenkin opetettava häntä", Remi perusteli. "Ah, niin onhan teillä koko pitkä ikänne tutustua toisiinne, mutta menepäs sitten", Danton hoputti hymyillen ystävällisesti. Häinkin esittää.. Miksi? Saadakseen luottamukseni? Vai ovatko he todellisia ystäviä Remin kanssa? Remi nyökkäsi kunnioittavasti ja poistui ulos auringon paisteeseen. Danton katsoi minuun. "Noh, miten olisi pieni kävely ulkona kun on niin kaunis sää?" Hymyilin miehelle ystävällisesti. "Anteeksi, jos suinkin sopii, haluaisin olla hetken rauhassa. Haluan selvittää päätäni", sanoin. "Ah, tietenkin. Tämä on varmasti hämmäntävää sinulle. Minä jätän sinut rauhaan", Danton nyökkäsi ja poistui sivuoven kautta. Vihdoinkin pääsin hänestä.. Suuntasin askeleeni ulos ja ulko-ovella pysähdyin katsellen mökkien luokse, jossa laumalaiset kävelivät, kuka minnekin, ja toiset juttelivat ja nauroivat. He vaikuttivat näin niin huolettomilta.. huokaisin. Sitten suuntasin askeleeni huvilan taakse, jossa avautui kukkulan juurella koskematon metsä. Astelin ruohoista kukkalaa pitkin metsään ja päätin kävellä hetken metsässä päämäärättömästi. Jonkin ajan päästä löysin itseni vanhan puunrungon luolta, jolle istuin ja nojasin sen tukevaan oksaan sulkien silmäni ja kuunnellen metsän hiljaisuutta, sekä hellää kesätuulta puiden latvoissa. Mieleeni nousi kumminkin ystävälliset kasvot lapsuudestani. "Äh! Häivy päästäni, Remi!" "Sinäkin siis muistat hänet sellaisena kuin yli 13 vuotta sitten", tutun oloinen ääni sanoi. Hätkähtäen käännähdin äänen suuntaan. "Nolan.." sanoin. "Hei", solakka mies tervehti hymyillen ja astui puun takaan. "Seurasitko minua?" kysyin kun huomasin miehen olevan pukeutuneena pelkkiin housuihin. "En, olin vain juoksemassa kunnes haistoin hajusi", Nolan vastasi istuen puunrungolle. "Ihmettelin, että miksi hajusi on oikein täällä metsässä ja olin muutenkin tulossa tervehtimään sinua, olit sitten missä tahansa." "Vai niin.. Minä tulin tänne, koska olen vain hämilläni.." huokaisin. "Alfan ja betan takia?" tämä kysyi. "Niin.." henkäisin hiljaa. "Ymmärrän sinua, koska olit todella läheinen Remi-herran kanssa, mutta.. hänen tuulensa on kääntynyt, niin kuin näit. En tiedä miksi hän teki niin, mutta todentotta hän oli ennen

jopa johtaja-ainesta.." "Uskon sen, sillä kiltteydellä ja oikeudenmukaisuudella.. mutta mistä tiedät? En ole nähnyt sinua silloin laumassa", ihmettelin. "Et vain muista minua tai Dieseliä, olimme yhtälailla tämän lauman jäseniä kuin silloinkin. Toki juoksimme asioilla, joita isämme ei ehtinyt hoitamaan. Hänhän oli silloinen beta." "Ahaa, se selittää, mutta silti näin Josephia enemmän kuin Gilroyta, vaikka Gilroylla ei kuulemma ollut- "Olit kuullut väärää tietoa. Hän oli kiireinen kuin mikä, perheensä, että lauman, sekä ulkopuolisen lauman kanssa", Nolan selitti. "Toisen lauman?" ihmettelin. "Niin, uusi lauma asettui viereiseen kaupunkiin ja joillekin sen lauman jäsenille rajamme olivat kuin ilmaa.." Nolan huokaisi. "Törkeää.." sanoin mutristaen suutani ja katseeni eksyi hetkeksi Nolanin paljaalle ja apriselle rintakehälle, jossa punotti vielä pieniä haavoja. "Mm.. Mistä nuo arvet, jos saan kysyä..?" kysyin varovaisesti. "Noh.." mies hiljensi vilkaisten maahan ja katsoi sitten minuun. "Älä minua mieti! Olen kunnossa.. Et saa murehtia kun sinua juhlistetaan tänään!" Hymyillin Nolanille pienesti. "Et kai ole ongelmassa?" kysyin huolestuneena. "En, en ole. Itse luonteellani olen tämän aiheuttanut.." Nolan kirosi hiljaa. "Mutta annetaan nyt tämän olla! Minä vie sinut takaisin. Kello alkaa olla paljon." "Kuinka paljon?" ihmettelin. "Viisi", mies vastasi. "Niin paljon.." henkäisin. Olin ollut täällä ainakin neljä tuntia.. "Niin, he varmaankin ihmettelevät missä olet, joten minun on parasta vie- Samassa Nolan hiljensi jäykistyen ja katsahti taakseen. Katsoin myös taakseni ja näin muutaman askeleen päässä ylvään mustan suden, jolla oli valkoinen laikku kaulansa ympäri. Hetkinen.. Tuohan on.. "Hy.. hyvää iltapäivää, beta Remi.." Nolan tervehti vaisusti. Vilkaisin Nolandia, joka katsoi maahan, ja katsoin sitten takaisin Remiin, joka tuijotti Nolandia pää ylhäällä. Remin kuono rypistyi lievästi ja vaimea murahdus kantautui uroksen kurkusta. "Mi..Minä lähdän.. Hyvää päivänjatkoa.. Alfia-neiti ja Remi-herra", Nolan sanoi poistuen paikalta. Katsoin Remin oransseihin silmiin ärtyneesti. "Hän olisi tuonut minut. Mene pois", sanoin ja käänsin selkäni sudelle, joka laski päätään normaalille tasolle. Kuului askelia, jotka tulivat minua kohti, ja tunsin sitten kuonon tönäisyn käsivarressani. "Mene pois. Osaan itsekin takaisin pesälle. Olet valehteleva rakki, joka nuolee alfan persettä vain ollakseen muita parempi", sanoin ja kuulin Remin uikahtavan surullisesti. "Siitäs sait ja lisää on tulossa. Painu jo helvettiin", sanoin ristien kädet. Susi huokaisi ja samassa tapahtui jotain odottamatonta. Hupparini huppuun tartuttiin ja pian makasinkin selälläni pelästyneenä. Remi katsoi minua oransseilla silmillään ja niistä paistoi pahoillaan olo. "Painu jo helvettiin!" huiskin käsiäni ja susi vain nosti päätään, mutta se ei liikkunut minnekkään. Lopulta luovutin ja ristin käteni rinnalleni. "Olet tyhmä." Remi huokaisi ja yllättäen tarttui hellästi hupparini hihasta alkaen nykimään sitä. "En nouse. Minä pysyn tässä kunnes häivyt", sanoin ja susi murahti ärtyneenä. "Siinä muriset. Voit tehdä mitä vain, mutten nouse, piste." Remi irroitti otteensa nostaen päänsä ja huokaisi taas. Katselin uroksen tuuheaa kaulaa, johon joskus olen painanut pääni. Voi niitä huolettomia aikoja.. Remi katseli ympäristöä ja haisteli. Samassa uroksen kurkusta alkoi nousta matalaa ja vihaista murinaa ja susi meni hiukan matalemmaksi. "Mitä nyt?" ihmettelin ja nousin istumaan. Katselin ympärilleni, mutten nähnyt mitään ja hiljaista tuli taaksekin. "Sinä huijasit! Ilkeä paskiainen!" huudahdin ärtyneenä. Uros päästi naurahduksen kuuluisen äänen. Remi alkoi tökkiä selkääni pyytävästi, mutta istuin paikallani kädet ristissä kuin mököttävä lapsi konsanaan. Lopulta uros luovutti ja tuli istumaan eteeni. Tuijotin Remin oransseja silmiä vihasina. "Sinä olet paskiainen, joka ei voinut kertoa minulle, että olet niin saatatanmoinen paskapää Dantonin seurassa. Olet kuin joku saatatanan seinä tai sätkynukke, joka tottelee herra vittupään käskyjä. Lauma on jo ihan tarpeeksi huonovointinen ja sinun kylmyytesi ei auta tilannetta ollenkaan. Ja mitä Nolanille on käynyt? Hän pelkää sinua, joten oletko sinä perkele soikoon mennyt aiheuttamaan hänelle ne arvet?! Häh?!" kysyin vihoissani. Susi katsoi minua pahoillaan laskien päätään. "Kiitosta

vain. Nyt ainakin vihaan sinua", ristin käteni. "Olet väkivaltainen ja itsekäs perseen nuolija." Remi murahti katsoen minuun. Tuijotin sutta vihasena takaisin. "Häivy." Uros nousi seisomaan ja tuli kasvojeni eteeni, että saatoin tuntea hänen lämpimän hengityksen kasvoillani. Silmissä oli ärstyleneisyyttä, mutta päällimmäisenä niistä paistoi anomus. Hän on hiton sitkeä. "En tule, piste", sanoin jyrkästi. Susi kohosi huokaisten ja asteli taakseni. Samassa tunsin kuinka hupparini selästä tartuttiin ja alettiin vetää kunnolla. "Okei, okei!" huusin. "Älä! Huppari menee piloille!" Remi päästi irti ja nousin suoristaen hupparin. Käännyin suden puoleen ärtyneenä, joka katsoi minua anovasti. "Okei, minä luovutan. Mutta kävelen, en nouse selkääsi", sanoin ja susi pyöräytti silmiään. Sitten lähdimme vierekkäin kävellen kohti pesää. Katsoin Remiin. "Oikeasti, miksi teet noin, että esität ka- Lauseeni keskeytyi kiljaisuun kun kenkäni osui johonkin ja horjahdin rajusti eteenpäin. Remi syöksähti makuulleen eteeni ja rojahdin tämän selkään poikittain. Ennen kuin ehdin nousta, susi nousi ja lähti juoksemaan. "Remi-i!" kiljuin. "Päästä minut!" Mutta kiljuin kuuroille korville, joten päädyin vain keksittyä siihen, etten putoa selästä. Helveti soikoon..! Useiden minuuttien jälkeen saavuimme lopulta pesälle ja Remi pysähtyi erään hirsimäkin taakse. Uros meni makaamaan, jotta pääsin pois selästä. Ristin käteni ja nojasin ärtyneenä mökin seinään kun Remi meni muuttamaan muotoaan. Tuo oli kyllä ikävin matka ikinä. Ties kuinka monesti olin pudota kun Remi loikkasi jonkun ylitse.. Pian Remi palasi ihmismuodossaan puskan takaa ja hänellä oli vaatteet päällään. Kun mies tuli eteen työnsin vastustustelemattoman miehen sienää vasten vihasena. "Mitä hittoa, Remi?!" kysyin hiljaa. "Kerro!" Remi huokaisi ja katsoi minua pahoillaan. "Hei, olen pahoillani, etten kertonut sinulle mitään ja, okei, olen tässä kohtaa itsekäs, mutta pelastan vain oman perseeni, mutta niin me kaikki. Me teemme mitä vain selvitäksemme Dantonin idiooteista päähän pistoista!" Remi sanoi vakavissaan. "Tässä tilanteessa on vähän paha alkaa taputtelemaan olkaapäälle, kun se ei auta paskaakaan, joten paras vaihtoehto on vain katsoa omaa napaansa ja nuolla alfan persettä, jotta ei perkele tule tapetuksi!" Katsoin miestä järkyttyneenä. "Mi..tä? Tappaako hän.. laumalaisiaan..?" "Kyllä, mutta vain jos he tekevät jotain sellaista mistä Danton ei pidä." "Kuten..?" "Uhkaa hänen johtajuuttaan tai epäilee hänen päätöstään", Remi vastasi naama vakavana. "Mutta.. sittenhän.." vedin järkyttyneenä henkeä. "Diesel.. Onko hän kunnossa?!" Remi laski käden olkapäälleni ja katsoi minua tyynenä. "Älä huoli. Hän on kunnossa, mutta Dantonin oli vain osoitettava kuka on pomo." "Ei hänelle sattunut mitään..?" "Ei. Hänen omaksi onneksen hän alistui välittömästi ja sai vain mustelmia", Remi selitti. Huokaisin helpotuksesta. "Onneksi.." "Kas, tämäpä yllättävää.." Remi sanoi yllättyneenä. "Mitä?" ihmettelin. Mies katsoi minuun hämillään. "Danton etsii sinua." "Kuuletko sen? Ja mitä outoa siinä on?" "Kyllä, hän tuli metsästä juuri muuttaen muotoaan ja tuli pihalle kysyen sinua ja muutenkin, hän ei ikinä etsi ketään, koska hän ei jaksa vaivautua siihen." "Oikeasti? Selvä. Ei kai se tarkoita jotain?" Remi katsoi minuun pahoillaan. "Kyllä, se valitettavasti tarkoittaa.."